

Békesség

A Nagylétai Református Egyházközség Időszaki Hírlevele
XV. évfolyam *2022. Karácsony*

*Áldott, békés Karácsonyt,
és örömteli új esztendőt kívánunk
minden kedves Olvasónknak!*

Az ünnep üzenete...

Bárhol is élünk, bármennyire is jelentéktelennek tartjuk életünket – ha ezen a karácsonyon a szívünkben őszinte vágy ébred Isten iránt, ami talán templomba vezérel, vagy évek óta először bibliaolvasásra sarkall, esetleg mélyebben, tisztábban emel fel az imádságban az Úrhoz, mint eddig, akkor már nem hiábavaló az ünnep! Valami új, jelentős születik így. Egy nagyon fontos dolog, a világ és az életünk szempontjából is. Maga az élet – az örök élet!

A karácsony erről szól. Új utakra akar elindítani, mint ahogy a bölcseket elindította az Isten. Az új út, az Isten útját jelenti. A karácsony örömmel akar megajándékozni, mint ahogyan a pásztorokat megajándékozta az Isten az első karácsonykor. A karácsony előbbre akar vinni, hogy elég legyen az egyhelyben járásból, az örökös lemondásból, a "nekem semmi se sikerül" világából.

A templomkertben áhítattal csodálkozunk rá a „betlehemi gyermekre”, de ugyanakkor tudjuk Ő már felnőtt, sőt hatalmas Isten, és mégis, most is legalább annyira szelíden és alázatosan akar jönni a mi életünkbe, ahogyan akkor megszületett erre a világra, hogy megajándékozhasson az öröm, a békesség, a szeretet, a türelem karácsonyi ajándékával.

Ezek a legnagyobb, legértékesebb ajándékok, amelyek nem vásárolhatók meg, nem lehet megrendelni őket, de Istenünk nagy szeretetéből a miénk lehet, már most ezen a karácsonyon is, és a „szürke” hétköznapi napokban egyaránt.

Mi másra lenne nagyobb szükségünk válságok sújtotta világunkban, mint ezekre a lelki ajándékokra, melyeket az Úristen kínál nekünk. Ismerjük az ígét: **„Aki tulajdon fiát nem kímélte, hanem mindannyiunkért odaadta, hogyan ne ajándékozna nekünk vele együtt mindent?”** (Róma 8: 32.)

Ez a biztos reménységünk az új esztendőben, az ismeretlen, bizonytalan és kiszámíthatatlan jövőben is! Merjünk teljes hittel, szívvel rátámaszkodni Isten ígéreteire, hogy megtapasztalhassuk jelenlétét életünkben!

Ezekkel a gondolatokkal kívánok áldott ünnepet mindenkinek, a Presbitérium, és az Egyházközség Szociális Szolgáltató Központja nevében:

Hadházi Tamás, esperes- lelkipásztor

Kedves Testvérek!

Szeretettel köszöntelek benneteket a várakozás idején, advent heteiben! Ismét itt az év vége, várjuk a karácsonyt, Jézus születésnapját, a szeretet ünnepét. A meghitt ünnepi együttlétek után, pár nap és újra vége az évnek. Ilyenkor általában átvillan gondolatainkban mi is történt velünk a mögöttünk hagyott időben, mi mindent tettünk, miket éltünk át, mi hagyott nyomot, emléket bennünk?

Ha visszatekintünk egyházunk életét érintően az előző évekre, elmondhatjuk, elég sokat tettünk ingóságaink megújulásáért, amelyekre most büszkék lehetünk, mert épületeink megszépülve ékesíthetik kisvárunk főterét. Így ebben a 2022-es évben csak kisebb fenntartási munkákra kellett koncentrálnunk, amelyeket igyekeztünk kellő időben, pontosan elvégezni. Természetesen azért újat is alkottunk, a parókiánk udvarát még inkább közösségi helyé alakítva, élhetőbbé, kellemesebbé téve azt.

A lelki békénk és hitéletünk megtartása viszont nem ilyen egyszerű. Nem elég egyszer rendbe tenni és a továbbiakban ölbe tett kézzel ülni. Ez olyan dolog, amit minden nap ápolni kell: Isten igéjét olvasni, hallgatni és magunkévá tenni. Így lesz igazi lelki békénk. Ezen fáradozik az esperes úr és kedves felesége, hogy megvilágosítsák előttünk a bibliai eseményeket és magunkévá tudjuk tenni Jézus tanításait.

Esperes úrék az egyházmegyei feladatok mellett minden igyekezetükkel azon vannak, hogy Istent szolgálva egyházközségünk tagjait egy igazi hívő, ugyanakkor összetartó közösséggé formálják. Ezt szolgálják a közös kirándulások, a berekfürdői napok, a klubfoglalkozások, áhitatok, ahol közösen hallgathatjuk a szent ígét.

A lelkeszi teendők között a hit-tan tanítás is elég időigényes teendő, melyet tiszteletes asszony Szalay Kont segédlelkész segítségével végez.

Mindezek mellett meg kell említenünk az énekkar szolgálatát is. Jó hallgatni őket egy-egy szereplésük alkalmával! Köszönjük a csoport tagjainak helytállását, azt a nem kevés ráfordított időt, amit a próbákra és fellépésekre szentelnek! Hálasak vagyunk a tiszteletes asszony odaadó elkötelezettségéért is!

Ne feledkezzünk el az idősök otthonának dolgozóiról, az önfeláldozó munkájukról sem! Tudjuk, az ő feladatuk, tevékenységük nem könnyű. Állandó odafigyelést és nagy felelősséget kíván a mindennapi teendőjük végzése. Isten áldása legyen életük jutalma!

Nehéz esztendő végéhez érkeztünk, melyet meghatározott a szomszédban dúló háború. Gyülekeztünk is kivette részét a bajban lévők megsegítésében. Az adományokból befolyt összeget, valamint élelmiszeradományokat is juttatunk el a Református Szeretetszolgálathoz.

Előfordulhat, hogy nem tudtam mindent pontosan felidézni, ezért elnézést kérek! Ismételten szeretném megköszönni az esperes úrnak, hogy fontos tisztsége mellett is nagy alázattal végzi egyházközségünkben szolgálatát, valamint tiszteletes asszonynak, és a segédlelkészünknek is lelkes, kitartó munkáját! Hálámat fejezem ki a gyülekezet tagjainak az egyházközségünk támogatásáért, a presbiteri testületnek áldozatos tevékenységéért!

Végezetül kívánok a gyülekezet minden tagjának Istentől megáldott békés karácsonyt és boldog új esztendőt.

Papp Sándor,
főgondnok

Adományok átadása a Református Szeretetszolgáltatnak

Presbiteri hétvége Berekfürdőn

Szeretett Testvéreim! Velünk az Isten!

11 Azután eljött az Úr angyala, és leült Ofrában a cserfa alatt, amely az Abíezer nemzetséghez tartozó Jóásé volt. A fia, Gedeon éppen búzát csévelt a présházban, hogy megmentse Midján elől.

12 Az Úr angyala megjelent neki, és így szólt hozzá: Az Úr veled van, erős vitéz!

13 Gedeon azonban ezt mondta neki: Kérlek, Uram, ha velünk van az Úr, miért ért bennünket mindez? Hol vannak mindazok a csodák, amelyekről atyáink beszéltek nekünk, amikor azt mondták, hogy az Úr hozott föl bennünket Egyiptomból? Most meg eltaszított minket az Úr, és Midján kezébe adott!

14 Az Úr ekkor odafordult hozzá, és azt mondta: Menj, és a te erőddel szabadítsd meg Izráelt Midján markából! Én küldelek téged!

15 Gedeon ezt mondta neki: Kérlek, Uram, hogyan szabadítsam meg Izráelt? Hiszen az én nemzetségem a leggyengébb Manassében, atyám házában pedig én vagyok a legfiatalabb!

16 Az Úr így válaszolt neki: Én majd veled leszek, és úgy megvered Midjánt, mintha csak egyetlen ember volna.

(Bírák 6:11-16.)

Miközben Gedeon végzi a dolgát és megpróbál némi gabonát megmenteni a midianita támadás elől, eljön hozzá egy férfi, leül egy cserfa alá és nézi Gedeont. Az Úr angyala érkezett meg hozzá. Azért fontos ez, mert az ószövetségi és újszövetségi hagyományban az Úr angyalának megjelenése mindig az Isten személyes föllépését jelenti, ő mint égi küldött az isteni gondviselés eszköze és szolgálja. Tehát azt is mondhatjuk, hogy maga az Úr mondja Gedeonnak: „Az Úr veled van, erős vitéz!”.

Az Úr szava Gedeonhoz kicsit cinikusnak vagy ironikusnak is tűnhet a számunkra, hiszen Gedeon amikor éppen igyekszik néhány zsák gabonát megmenteni egy esetleges idegen támadás elől mindennek tűnik, csak erősnek nem. Tele lehetett a szíve kétségekkel, félelemmel, kilátástalansággal. Hányszor meg hányszor kerülünk mi is ezeknek az érzéseknek a hatalmába, hogy nem tudjuk mi lesz holnap vagy talán félünk attól, ami ránk vár és talán megfélemedezünk az Úrról is. Úgy ahogyan ezt Izrael fiai is tették Gedeon idejében, hiszen letértek az Úr által kijelölt útról, elfeledkeztek az Ő szabadító tetteiről. Gedeon is megfélemedezett az Úrról, és kérdéseivel, amelyeket az igében olvashatunk, szinte számonkéri az Urat.

Az Úr azonban, mintha meg sem hallaná Gedeon számonkérő, cinikus kérdéseit, odafordulva azt mondja neki, hogy: „Menj, és a te erőddel szabadítsd meg Izráelt Midján markából! Én küldelek téged!”. Odafordult hozzá. Szeretett testvéreim, ez az egyik kulcs mondata mai történetünknek és a karácsony ünnepének is. Hiszen Isten nem azt mondja Gedeonnak, hogy: Figyelj már Gedeon azért jó lenne, ha elgondolkoznál azon, hogy mit és hogyan kellett volna tennetek. – és nem foglalkozik vele, hanem odafordul hozzá. Ez az odafordulás történt meg karácsonykor az ember felé, amikor megszületett a világ megváltója, akiben nyilvánvalóvá válik az Isten egyértelmű döntése és egyértelmű választása. Az Isten igenje az emberre. A kérdés az, hogy találkozunk-e vele ezen az ünnepen? Megtaláljuk-e a bepólyált gyermeket a jászolban? Ha igen, akkor ez a találkozás mindannyiunkat mozgásba lendíthet, erőt adhat a minden napokhoz. Hiszen Gedeon az Istennel való találkozása után tette meg élete döntő lépését. Ez után tudott ráhagyatkozni az Isten erejére és akaratára, és ez után tudunk mi magunk is táplálkozni az Isten velünk lévőségének valóságából. Abból, hogy Ő értünk született, halt meg és támadt fel a halottak közül. Abból, hogy Ő ma is ott áll az ajtó előtt és zörget. Ez lehet a mi legnagyobb reménységünk, legyen hát életünk egyetlen bizodalma az ige szava, amely az első karácsony óta nekünk is szól: Immánuel azaz Velünk az Isten!

Szalay Kont, exmisszus-gyakornok

Gondolatok Karácsonykor!

Nagy szeretettel köszöntök mindenkit 2022 Adventjének utolsó napjaiban a szokásnak megfelelően e lap hasábjain. Lassan vége az évnek, hamar kiszalad alólunk 2022 évének repülőszőnyege és íme ismét Advent havát írjuk. Várjuk azt az ünnepet, amely az „Adventus Domini” kifejezésből fakadva hirdeti az Úr eljövetelet.

Advent harmadik vasárnapját követően, a készülődés, a várakozás felfokozott, reményteli és boldogságos perceiben köszöntöm Önöket. Fogadják gondolataimat együtt ünnepelve, hisz közeleg az év legboldogabb időszaka a Karácsony, amelyről a lexikon csak ennyit ír: „keresztény ünnep Jézus születésére”. Azonban mindannyiunknak többet jelent. Hangulatával, varázsával, titokzatosságával a megnyugvást és a békét hordozza magában. Különös jelentősége van a fénynek és a felcsendülő dallamoknak, amelyek sajátosan szelíd érzéseket keltenek bennünk és kicsi megnyugvást hoznak, ha csak néhány napra is.

Különösen fontos ez az időszak mindannyiunk számára, mert az utóbbi években az emberiség csak a bajokat számlálja. Két bő év kellett ahhoz, hogy a Covid vírus időszak által fémjelzett gáttal teli problémákon túlléphessünk. Életünket ez idő alatt szegélyezték emberi veszteségek, az elmaradt családi, közösségi rendezvények, a korlátozások alatt megváltozott szokások és átalakult társadalmi, munkahelyi viszonyok. Azzal kellett szembesülni, hogy a zárlati intézkedések mennyi vállalkozásnak a végét jelentették megkérdőjelezve emberek és így családok sorsát is. A negyedik oltás lehetőségének a hírért még meghallottuk ugyan, de már a szomszédban közben lövések dördültek. Az orosz-ukrán háború híre az egész világot megdöbbenett. Abban bízott mindenki, hogy a második nagy világégést követően az Európai Unió létrejöttével kialakult a két nagyhatalom mellett egy olyan stabil erőter, ami által a mi életünkben már nem találkozunk a közelünkben fegyverrel rendezendő konfliktussal. Pedig, ha igazán akarjuk látni a valóságot, akkor minden baj előidézéséhez elég egy vagy két hatalommal bíró személyiség problémát vélő rossz gondolata. Ezzel elindult a harcok mellett egy menekülthullám a határainkra és egy az Unió egységének a megosztására ható világpolitikai igyekezet is. Ennek nyilván nincs elkerülhető gazdasági hatása, mellyel most már havonta szembesülünk az energiaszámlák és naponta a bolti vásárlásaink során. A történelem sajnos időnként a rossz dolgokban ismétli meg önmagát, hiszen a nagyhatalmi játszmákat előbb vagy utóbb, de mindig az emberek fizetik meg. Ráadásul a déli határnál kialakult migráns áramlat ismét felerősödött. Még nem tudjuk mi lesz a válság vége, hol állnak meg az árak, és a város költségvetésének előkészítése még sok bizonytalanságot tartogat 2023 évre. Ugyanúgy oda kell figyelni mindenre, mint mindannyiunknak a saját háztartásában, családjában és szűkebb környezetében. Nehezebb időket élünk.

Most még inkább egymásra vagyunk utalva, és a problémáinkat csak mi együtt oldhatjuk meg a legjobban, a legkevesebb sérüléssel.

Advent időszaka alkalmas arra, hogy ezt is átgondoljuk és rendezzük esetlegesen az egymással, ismerőssel, rokonnal, testvérrel szemben kialakult problémát, mert annak fenntartása nem „viszi a világot elébb”! Alkalom van arra, hogy megidézzük a régi Karácsonyokat, a veszteségeinket, mert bizonyosan minden ünnepi asztalnál vannak hiányzók! Így teszek jómagam is, emlékezve, hogy a testvéremmel kisgyermekként vártuk Szentestén mikor hozza a Jézuska a díszített fát. Furcsa módon édesapámnak mindig akkor kellett elmenni valahova. Mindig volt a fán ezüstdió, alma, néhány csokidísz és szaloncukor mellett egy rózsaszín alumínium csengő, ami jelezte a Jézuska érkezését. Majd kis idő múlva megjött édesapám, aki már „látta”, hogy a szomszédba megy a Jézuska a fával. Azóta eltelt jó néhány esztendő, a mi fánkon mindig ott van egy kopott, rózsaszínű alumínium csengő, csak sajnos már nem édesapám szólaltatja meg. Egy biztos, bármilyen modern, szép gömbök, egyedi díszek vannak a fánkon, nekem mindig ez a régi kis kopott rózsaszín csengő lesz a legszebb.

2022 Karácsonyán keressük így az emlékek mellett a békét, a szelíd szeretetet, az együvé tartozást mert ezért a Megváltó mégiscsak megszületett. Ezzel a hittel és töretlen reménnyel kívánok Békés Karácsonyi Ünnepeket és Boldog Új Évet a Nagylétei Református Egyházközség minden tagjának és Létavértes minden polgárának, Remenyik Sándor „Csendes csodák” című versének néhány sorával:

**„Ne várj nagy dolgot életedbe,
Kis hópelyhek az örömök,
Szitáló, halk szírom-csodák.
Rajtuk át Isten szól: jövök.”**

Menyhárt Károly presbíter, polgármester

Áldás békesség!

Szalay Kont, a Debreceni Református Hittudományi Egyetem hatodéves teológia-lelkész szakos hallgatója vagyok. A hatodévetemet, amely során a lelkész szakos hallgatók hivatalos megnevezése az exmisszus-gyakornok (kisebb nyelvtörő), a Nagylétai Református Egyházközség gyülekezetének közöségében töltöm. De mit is jelent pontosan az, hogy hatodév?

Az egyetemi képzésünk 5+1 évet foglal magába. Ebből az első öt évet az egyetem falai között töltjük az elméleti tudás megszerzésével, az utolsó évet pedig, amelyet gyakorlati évnék lehet nevezni, mindenki egy gyülekezetben tölti, és ki-ki a maga kijelölt helyén kapcsolódik be a szolgálatba. Ahogyan azt sokan tudják, én 2022. augusztusától kapcsolódtam be a gyülekezet életébe, és ekkortól kezdve végzem Esperes Úr mellett a szolgálatot. A gyülekezeti tagokkal először a vasárnapi istentiszteletek alkalmával találkozhattunk, majd pedig szeptember hónaptól kezdve, szépen fokozatosan, más szolgálati területeken is bekapcsolódtam a gyülekezeti életbe. A hatodéves gyakorlat során a lelkipásztori szolgálatok közül mindent kell végeznie a hallgatónak, így nekem is. A szolgálatok közé tartozik a vasárnapi igehirdetések mellett a temetési szolgálatok végzése, az esketés, a keresztelés, hittanórák tartása, áhítatok az idősök otthonában, irodai ügyelet, valamint ezeken kívül mindaz, amiben Esperes Úrnak szüksége van a segítségemre. Hétközben elsősorban az iskolában, hittanórán valamint a parókián, irodai ügyeletben lehet velem találkozni.

Azt gondolom, hogy azt leírhatom, hogy a szolgálatok közül a hittanórák tartásától tartottam a legjobban, de úgy érzem, hogy a félelmem alaptalannak bizonyult. A fiatalabb generációval nagy könnyen megtaláltam a hangot, az idősebbek viszont sokszor kihívás elé állítanak, de ez jól is van így.

Esperes Úr és a gyülekezett közössége nagy szeretettel fogadott, és talán mondhatom azt, hogy az első perctől kezdve jól és otthon éreztem magam a gyülekezetben. A közös kirándulások külföldre, majd pedig Berekfürdőre, valamint a közös alkalmak is nagyban hozzájárultak ehhez, amelyeken jobban meg tudtam ismerni a presbitériumot, és magát a gyülekezet közösségét.

Ez a félév nagyon gyorsan elrepült, de annál tartalmasabb volt. Örülök annak, hogy a gyülekezet közösségében tölthettem a gyakorlati évetemet, és biztos vagyok benne, hogy a következő félév is legalább ilyen tartalmasan és örömteli pillanatokban gazdagon fog eltelni.

Áldott, békés karácsonyt és boldog új esztendőt kívánok mindenkinek az ige szavával:

*„Ne féljete, mert íme nagy örömet hirdetek nektek, amely az egész nép öröme lesz: üdvöztető született ma nektek, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában.”
Lk 2,10-11*

Beszállás, beszállás – avagy az első református bábtábor a Nagylétai gyülekezetben

2013-ban alakult meg az első bábcsoport a Nagylétai Református Egyházközség keretein belül. Akkor, templomunk 200. éves fennállásának tiszteletére adtuk elő a hittanos gyermekekkel Dávid és Góliát történetét, nagyméretű, alulról mozgatható bot bábjainkkal. Azóta folyamatosan jelen van a gyülekezet életében a bábjáték, egyházi ünnepek alkalmával a színvonalas gyermekműsorokat színesítette több alkalommal is. Ez a különleges, látványos pedagógiai módszer talán még közelebb viszi a gyermekekhez Isten üzenetét. Ezért is hálát adok Istennek, hogy a mi gyülekezetünkben ilyen mértékben támogatva van a bábjáték ügye.

2022 nyarán első alkalommal rendeztünk bábos tábor a hittanos gyermekek részére. A tábor jelmondata: Beszállás, beszállás!- hiszen Noé bárkájába képzeletben mindannyian beszálltunk, és egy héten keresztül próbáltuk elképzelni, milyen nehéz, embertpróbáló küzdelmet folytatott Noé és családja az özönvíz idején. A gyermekeknek nagyon sok élményben volt részük. Emőke néni elmesélte Noé történetét, majd sok-sok vidám dalt tanultak, a kedvence természetesen a Beszállás, beszállás kezdetű dal lett. Minden délelőtt Hadházi Zsófi és Panni vezetésével a témához kapcsolódó játékokat játszottak, csapatokba szerveződve versengtek egymással, aszfaltra rajzolták a legkedvesebb állatukat, sőt, még egy ugrálóvárat is a birtokukba vehettek. Zsófi egy csodaszép molinót festett a történetről, ez várta minden reggel a gyermekeket a templom előtt, a bábjáték napján pedig ajándékba kaptak egy pólót a bábosok, ahol szintén ez a kép volt látható. Noé történetének megismerése után a bábjáték próbái is elkezdődtek, s jó volt látni a bábosok lelkesedését: a legnagyobb hőségben szívesen próbáltak a templom hűvösében, és szívesen vállalták, hogy egy hét leforgása alatt megtanulják a rájuk kiosztott szerepet, hogy jól sikerüljön a vasárnapi előadás. Az egyik bábos kisfiú édesanyját, Sági Tímeát is felkértem, hogy szerepeljen az előadásban, amit szívesen elvállalt, sőt, idejét ideszánva segítette a táboroztatást. Fantasztikus élmény volt megélnem azt, hogy az általam megálmodott különleges paraván, egy hatalmas bárka orra egyszer csak elkészült, és tényleg olyan élethű lett, ahogyan én azt csak reméli tudtam. Köszönet érte a presbitereknek és Pokolné Marikának, aki csodálatosan kifestette a bárkát, és megfestette a vitorlát, rajta az olajágot hozó galambbal. A hét végén egy debreceni kirándulással lettek megjutalmazva a lelkes, bábos gyerekek, ahol nemcsak moziba és gyorsétterembe, de egy színvonalas bábelőadásra is elmehettek, a Fabula et Figura társulat előadásában megtekintettük Jónás történetét.

Egy egyszerűnek tűnő egyhetes táboroztatás mögött hatalmas munka van, ami nem látszik: jó volt látni, hogy mindenki a saját talentuma szerint segítette, hogy minél jobban sikerüljön az első bábos hittanos tábor. Köszönet szeretnék mondani a magam, a bábos gyermekek és szüleik nevében Hadházi Tamás esperes úrnak, hogy lehetővé tette a tábor megrendezését, Hadházi Tamásné Esze Emőkének, aki szíve-lelke volt ennek a tábornak, és a csodálatos énekek mellett mindig van egy innovatív ötlete, a diák segítőknek, az énekkar tagjainak, Pokolné Marikának, Sági Tímeának, a konyhás néniknek, a presbitereknek, Pongorné Erzsikének, aki minden kívánságunkat próbálta teljesíteni.

A sok-sok próba után a 23 gyermek előadta Noé történetét a vasárnapi Istentisztelet keretein belül, nagy sikerrel. A bábjátékot az énekkar csodálatosan zengő dalai tették még teljesebbé. Nagyon büszkéek voltunk a gyermekekre, akik a legnagyobb hőségben szöveget és dalokat tanultak, nehéz bábokat mozgattak, egymásra és saját szövegükre figyelve tudtak összpontosítani és csapatban dolgozni. Ez egy olyan egyház bábos tábor volt, ahol az önfeledt szórakozás mellett komoly csapatmunkát végeztek a gyermekek, s ezzel a szolgálattal mutatták ki Isten felé szeretetüket és hálájukat. S a mai világunkban, ami legalább olyan zűrzavaros, mint Noé idejében, megtapasztalhattuk, hogy most még mindannyiunk előtt ott a döntés lehetősége, és beszállhatunk abba a bizonyos bárkába, még akkor is, ha emiatt most még sokan kinevetnek bennünket...

Pappné Győri Tünde
bábpedagógus

A Nagylétai Református Egyházközség Szociális Szolgáltató Központja 2022-es év eseményei

Az Otthonban történt:

2022 tavaszán a hosszú hatékony védekezés után minket is elérte a vírus, és sok lakó és dolgozó is beteg lett. A sok oltásnak és a fenntartó által biztosított vitaminoknak köszönhetően átvészeltük. Elismerés és köszönet érte a kitartó munkát végző néhány talpon maradt dolgozónak! Hálás vagyok, hogy ilyen kollektívával dolgozhatok, hogy a baj csak összekovácsolja őket!

Ezek után végre már teljes mértékben visszatérhettünk a régi megszokott életünkbe, már volt **nőnapozás**, kinti **slambucozás**, elkészült a **lakók új, profi tablója** **Boros-Szima Bettinek** köszönhetően, és a dolgozókkal is készítettünk közös fotókat. Ősszel megtartottuk a szokásos módon az **idősek napját**, ahol a lakóink rendhagyó módon közös énekkel készültek, ami annyira jól sikerült, hogy a közeledő **karácsonyi ünnepre is készülnek** egy újabb dallal.

Továbbra is vannak lelki felfrissülést hozó foglalkozások, istentisztelet, gyógytorna és memória javító foglalkozások is (ez utóbbi nyár óta). A lakóink örömmel vesznek részt ezeken az alkalmakon.

A Klubosok élete:

Legkedvesebb események a klub életében ismét megszervezésre kerültek, volt **berekfürdői kirándulás**, volt **színházlátogatás** Budapesten (Abigél), augusztus 10-én egy **nyári klubos vacsorát** szerveztünk a parókia udvarán, és ismét az otthon adhatott helyszínt a konyha remekeivel az **idősek napja** eseményének novemberben.

Továbbra is szeretettel várjuk az érdeklődőket a **376-059-es** telefonszámon!

Házi segítségnyújtás és a Támogató szolgálat:

A házi segítségnyújtás és a támogató szolgálat személyi segítség része nagyon hasonló szolgáltatások, csak az ellátottak köre más, a gondozónők feladata, hogy olyan dolgokban segítség az otthonukban élő ellátottakat, amit már ők nem, vagy csak nehezen tudnak megcsinálni. Sok esetben családtagokat kiegészítve, vagy néha családtagokat pótolva, ha nagyon messze élnek, vagy nincsenek már családtagok. A munkájuk nem csak bevásárlásból és takarításból áll, **fontos feladatuk a lelki és fizikai egészség figyelemmel kísérése, és gondozása!** Jó szívvel ajánlom minden gondozónkat a segítségükre, amennyiben szükség van rá!

Jó szívvel ajánlom minden gondozónkat a segítségükre, amennyiben szükség van rá!

Ebben az évben a szállítási szolgáltatást a megemelkedett költségek miatt elsősorban a fogyatékkal élők számára biztosítottuk, vélhetően ez jövő évben is így marad, előre is köszönjük megértésüket!

Továbbra is hívható ezen a telefonszámon: **06-30/834-0500**

Jelzőrendszeres házi segítségnyújtás:

Megtörtént a készülékek cseréje, a diszpécser központ gyors és profi, a készülékek is nagyon sokat tudnak, arra kérek minden készülék igénybevevőt, hogy **tessék használni a készülékeket, karra, nyakba tenni, mert életet menthet!**

Amennyiben készüléket szeretne, kérem hívja az alábbi telefonszámot: **376-059**

Dolgozók élete:

Dolgozói Kirándulást szerveztünk **Ópusztaszerre** július 23-án, ami az év legforróbb napja volt, de hőszíven kitartottunk. Volt két dolgozói rendezvény, egy őszi ajtódísz készítő alkalom és egy zenés játékos csapatépítő party is, mindkét alkalom nagyszerűen sikerült. Idén a karácsonyi rendezvényünk is a szokásos módon, az otthonban lesz megrendezve.

Fejlesztések: Legnagyobb és legköltségesebb fejlesztésünk ebben az évben 10 mechanikus rosszul működő betegség cseréje volt, elektromos ágyakat vettünk helyettük. Ezek az ágyak ugyan nagyon költségesek, de mind a beteg és mind a gondozónő életét nagyban megkönnyíti. Köszönjük, hogy ebben a nehéz helyzetben is költhettünk a szükséges javításokra, cserékre, amiért elismerés illeti a fenntartó Egyházközséget!

Áldott, Békés Karácsonyi Ünnepeket és Boldog Új Esztendőt kívánok az egyházközség minden kedves tagjának!

Katonáné Becsi Beáta, intézményvezető

Wass Albert: Angyalka

Feketén készülődött a karácsony. Reggel óta szünet nélkül csorgott az eső, s a kisváros csatakos utcáin hideg köd tapadt a házfalakhoz. Az emberek föltűrt gallérral, morcosan siettek, s ázott, ócska ruháikban még soványabbaknak és éhesebbeknek látszottak, mint máskor.

A rendőrség épületében rosszkedvű homály uralkodott. A főnök indulatosan csapkodta az ajtókat egész nap, s az írnok behúzott nyakkal hajolt az asztala fölé, csak lopva mert néha a falióra pislogni. Iszonyú lassan mászott az idő.

Öt perccel négy előtt a főnök kilépett a belső irodából. Kabát volt rajta és kalap.

– Kimegyek levegőzni, Krájinik – mordult rá az írnokra. – *ha ötig nem jövök vissza, hazamehet. Jelentés?*

A sovány írnok buzgó igyekezettel szökött fel székéről.

– *Semmi fontos főnök úr. Az öreg Garami két hete nem jelentkezett...*

A hatalmas rendőrfőnök hangja úgy csattant a nyaka közé, mint a mennydörgés.

– *És ezt csak most jelenti? Behozatni a vén bitangot! Büntetőcellába vele! Tán azt hiszi a vén semmirevaló, hogy amiért törvényszéki bíró volt annak idején, most nem kell engedelmeskedjék a törvénynek? Majd megtaníttuk! Ahelyett, hogy hálás lenne, amiért kiengedték a munkatáborból, s megúsza annyival, hogy hetenként egyszer jelentkeznie kell! Most már az is sok neki! Mihelyt bejön a járőr, küldje ki utána! Érti?*

– *Igenis* – hebegte az írnok, s a főnök haragtól fújtatva kidübörgött az irodából.

Az ajtót döngve csapta be maga után.

Kint esett az eső. A hatalmas úr föltúrte kabátján a gallért, s lassú léptekkel megindult az utcán. A ködszagú, nyirkos levegő jólesett, s ahogy zsebre dugott kezekkel, maga elé bámulva haladt, megpróbált nem gondolni semmire. Arra sem, hogy karácsony van. A múltra sem. Semmire. De a léptei súlyosak voltak, s vállait valami nyomta láthatatlanul.

Ázott kis olcsó ruhában sovány leányka haladt előtte az utcán, vállán karácsonyfát cipelt. Alig lehetett több tíz esztendősnél. Nagy volt számára a fenyő, s nehéz, alig vonszolta magát alatta. Harisnyátlan, vörösre fázott lábán, nagy elnyűtt munkásbakancsot viselt. Időnként megállt, letette a fát, és kékre fagyott kezeit szájához emelte. A rendőrfőnök lassan utolérte, és megállt mellette.

– *Kinek viszed azt a fát?* – kérdezte haragosan.

A leányka ijedt szemekkel nézett föl reá. Szemei kékék voltak és nagyok.

– *Haza, nagyapóhoz rebegte félénken.* – *Nagyapó beteg. A temető szélén vágtam. Nem szabad?*

– *Miért ne lenne szabad...* – morogta a főnök bosszúsan.

Valami furcsa, megmagyarázhatatlan érzés fogta el, ahogy azokba a kék szemekbe nézett.

– *Hol laktok?*

– *A Rigó utcában.*

A hatalmas ember körülnézett. Üres volt az utca, és félig már sötét. Hirtelen lehajolt és megmarkolta a fát.

– *Majd én viszem* – dűnyögte valami furcsa szégyenkezéssel a hangjában. – *nehéz neked.*

A kislány ámulva nézett föl reá, a szeme ragyogott.

– *Milyen jó ember maga!*

– *Gyere!* – morogta a főnök, és megindult a Rigó utca felé, vállán a fenyővel. Szó nem esett közöttük egész úton. Egy ház előtt a leányka megállt.

– *Itt lakunk* – mondta – *hátul...*

A főnök is megállt, és a fenyőt letette maga mellé a falnak támasztva. Szótlanul nézték egymást egy pillanatig.

– *Köszönöm, hogy olyan jó volt...* – kezdte a leányka bizonytalanul, de a rendőrfőnök legyintett. Szinte gorombán mondta:

– *Ne köszönj semmit. Csak emlékeztetted valakire, ennyi az egész. Nekem is volt egyszer egy kislányom, olyan, mint te...*

A goromba hang furcsán ellágyult, s a leányka csodálkozva nézett föl a nagy erős emberre.

– *Hol van most?*

– *Meghalt.*

Csönd volt a szó után, mély és sötét csönd. csak az esőt lehetett hallani, ahogy alácsorgott a háztetőről.

– *Akkor az égből van* – szólalt meg a kislány tárgyilagosan.

– *Ott van az én apukám is, meg anyukám is. Biztosan együtt vannak ott most, és az ő kislányuk, a maga kislánya ott fönt... Nem jön be?* – kérdezte hirtelen. – *nagyapó örvendene, s én is... Segíthetne nekem földszíteni a karácsonyfát... Aztán énekelnék egy kicsit, ahogy karácsonykor szokás...*

A nagydarab ember lehajtotta a fejét, és egy pillanatra félrefordult. Mintha egy könnycseppet törölt volna ki a szeméből.

Aztán lehajolt a fenyőfáért.

– *Gyerünk hát!* – mondta, és a hangja furcsa volt, mély és halk, és egészen más, mint azelőtt...

A leányka kinyitotta a kaput, és előrement. Megkerülték a házat.

– *Még azt sem tudom, hogy mi a neved* – szólalt meg a rendőrfőnök, mikor a hátsó ajtóhoz értek.

– *Angyalka* – felelte a kislány, és kezét rátette a kopott kilincsre.

– *Így szólítanak az emberek. Egyébként Rozi a nevem, csúnya név, ugye? Legyünk csöndesen, hátha nagyapó alszik...*

Óvatosan kinyitotta az ajtót és belesett. – *Jöjjön!* – suttogta halkan. Aztán elakadt a szava és egy pillanatig döbbenve nézett.

– *Valami baj van? Beteg talán?* A rendőrfőnök halálos sápadt volt, és reszketett. S a szemei... a szemei olyanok voltak, mint aki kísértetet lát.

– *Beteg?* – ismételte meg a leányka ijedten a kérdést. A rendőrfőnök megrázta a fejét, és szótlanságul belépett a nyitott ajtón, vállán a karácsonyfával. A szegényesen berendezett szűk kis szobában egy árva villanykörte égett, fénye hideg volt és kietlen. A szoba sarkában ócska vaságyon, fehér hajú, sovány öregember aludt a falnak fordulva.

A főnök odatámasztotta a fenyőfát a fal mellé.

– *Nincs tűzrevalótok?* – kérdezte dörögve, és állával a sarokban álló pléhkályha felé bökött. A leányka betette az ajtót.

– *Van egy kevés, de takarékoskodni kell vele* – súgta. A szekrény alól előhúzott egy fából készült karácsonyfatalpat, és az asztalra tette.

– *Ide tesszük a karácsonyfát, jó?*

A főnök föltekintett a fenyőfát a talpra. A leányka kinyitotta a szekrényt, és elővett egy papírdobozt.

– *Amíg nagyapó alszik, földszítjük a fát* – súgta és odatette a dobozt az asztalra. Használt karácsonyfadísz volt benne. A szekrényajtó nyikorgására az öregember ott az ágyon megmozdult, köhögni kezdett, majd nehézkesen átfordult a másik oldalára. Szemei lassan megnyíltak és keresve tapogatták végig a szobát. Aztán megakadtak a rendőrfőnökön és nem mozdultak többet.

– *Nagyapó* – újságolta a kislány lelkendezve – *ez a jó bácsi segített nekem hazahozni a fát! Nagyon jó bácsi, nagyapó, neki is van egy leánykája fönt az égből, ahol anyuék vannak, és én behívtam, hogy legyen velünk karácsony estéjén... Ugye jól tettem nagyapó?*

– *Jól tetted, Angyalka* – felelte az öregember halkan, anélkül, hogy levette volna szemét a rendőrfőnök arcáról. – *tessék leülni rendőrfőnök úr...*

Köhögés rázta meg, görcsös, csúnya köhögés.

A rendőrfőnök néhány pillanatig döbbenve nézte hamuszürke arccal. Aztán lassan odament az ágyhoz.

– *Nem tudtuk, hogy beteg, Garami úr* – mondta halkan. – *Hívatott orvost?*

A volt törvényszéki bíró megrázta a fejét a gyűrött párnákon.

– *Kár nekem az orvos* – hörögte – *tudom én azt. Az idő eltelt fölöttem. Mindannyiunk fölött eltelik egyszer. Ebben az egyben nincs különbség közöttünk...*

A köhögés miatt alig lehetett megérteni a szavait. A rendőrfőnök lassan leült az ágy melletti székre és arcát a tenyereibe hajtotta. Csönd volt, csak a beteg ziháló hörgése hallatszott, s az ezüstpapír-láncocskák halk nesze, ahogy a kislány ott az asztal mellett egymás után aggatta őket a karácsonyfára.

– *Három gyertyavégem is van még!* – szólalt meg boldog, csilingelő hangon, mikor befejezte a díszítést.

– *Csak átszaladok Sánta nénihez gyufáért, s aztán boldog karácsony lesz, és énekelünk!*

Alig csukódott be az ajtó, a beteg megszólalt megint. Rekedten, akadozva:

– *Meghalni... nem rossz... az olyan, mint én vagyok... csak... azt tudnám... Angyalkával mi lesz? Mi lehet belőle a maguk világában... rendőrfőnök úr? ... Az Angyalkából?...*

A rendőrfőnök néhány percig hallgatott. Amikor megszólalt a hangja komoly volt és szelíd:

– *Nekem is volt egy leánykám – mondta. Angyalkának hívtuk őt is. Ekkora volt éppen, amikor... amikor meghalt. A háború vitte el...*

– *Sok mindent elvitt a háború* – felelte a beteg.

– *A családomat* – mondta a főnök, és a hangja keserű volt.

– *Az enyémet is... csak ő maradt. Angyalka. Kinek maradt?* – tette hozzá a kérdést zihálva. – *nekem, aki elmegyek?...*

Aztán csönd volt a két magányos ember körül a szobában. Az emlékek árnyéka ránehezedett a csöndre, sötét, fekete, vérbe fagyott árnyékok, s az asztal közepén álló árva kis karácsonyfán didergett az ócska ezüstdísz. Könnyű, futó léptek hallatszottak kint, s a rendőrfőnök hirtelen fölkapta a fejét.

– *Miatta ne aggódjon, Garami úr* – mondta sebesen, s a hangja rekedt volt és fojtott.

– *Angyalka az én leányom lesz, örökbe fogadom...*

Az ajtó megnyílt.

Itt a gyufa! – csilingelte örömtől lelkesen a kislány.

– *Most meggyújtom a gyertyákat, nézzék!*

A csöndben hallani lehetett a gyufa sercegését. Az öregember feje lassan megmozdult, s egy kép felé fordult a falon. Katonatisztet ábrázolt a kép.

– *Ez volt az apja* – motyogta halkan.

A rendőrfőnök ránézett a képre, aztán lehajtotta a fejét.

– *Magának ellensége volt...* – suttogta a beteg lázas szája.

A három kis gyertyacsonk apró, sárga lánggal égett a karácsonyfán.

Félénk, szomorú kis lángok voltak, de égtek mégis.

– *Most énekeljünk!* – szólalt meg a kislány a karácsonyfa mellett.

A rendőrfőnök fölállt.

– *Kezdd el, Angyalka!* – mondta szelíden.

Mikor a rendőrfőnök durván berúgta a Garami-lakás ajtaját, döbbenve torpant meg a küszöbön. A hatalmas és félelmetes rendőrfőnök ott állt összetett kezekkel egy olcsó kis karácsonyfa előtt, mellette egy vézna, csillogó szemű leányka, és együtt énekeltek a karácsonyi dalt. Az ének elakadt, a leányka szeme nagyra nyílt, ijedtre, az egyenruhák gombjai hidegen csillogtak.

– *Tegyétek be az ajtót!* – mordult rá a rendőrfőnök az őrzőjára. – *nem látjátok, hogy karácsony van?*

– *Aztán intett. – Énekeljete!*

Ezüstös tiszta csengéssel emelkedett föl Angyalka hangja a fütetlen, szegényes szobából, föl, föl a magasságos ég felé, s néhány pillanatig egyedül szálldosott, mint egy árva, Istenhez menekülő galamb. De aztán lassan, tompán, mintha mély és sötét pincéből jött volna, követni kezdte énekét a férfiak dörmögő hangja is, s a dal hömpölygött, áradt, nőtt, emelkedett, míg végül is egyetlen hatalmas zsoltárrá forrva betöltötte a szobát s az egész sötét, hideg világot. S a három kis pislákoló gyertyavég fénye szelíden csillant meg a marcona férfiak megkönnyesedő szemében. A beteg vénember ott hátul az ágyban lehunyta a szemét.

– *Valami mégis megmaradt* – suttogta halkan – *az emberi szív.*

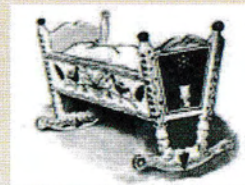
Köszönöm, Isten...

Anyakönyvi hírek:

Megkereszteltünk 39 kisgyermeket (2021. december 15. és 2022. december 18. között):

Tóth Hanna Etelkát, Tóth Ramóna Szófiát, Szabó Liát, Zilahi Kincsőt, Kiss Zsombor Zalánt, Hámori Andor Árpádot, Hajdu Fannit, Jóga Szabolcsot, Hajkai-Harmati Millát, Lénárt Alizt, Nagy Bianka Rózát, Gyöngyösi Alexet, Csige Dávidot, Mezei Daniella Melindát, Szilágyi János Patrikot, Balogh Józsefet, Maczó Zoltán Csabát, Maczó Panna Editet, Hajkai Lilián Amirát, Varga Róbert Ferencet, Kontor Annát, Szabó Kevint, Kárándi Ádámot, Giber Zentét, Kropok Gréta Sárát, Kónya Kolost, Molnár Sándort, Horváth Rubent, Führer Grétát, Zsíros Alex Nimródot, Magyar Barbara Alizt, Pongor Áront, Hosszu Nimród Benettet, Balogh Zsófia Biankát, Budai Brendon Zentét, Mezei Noel Kevint, Orosz Istvánt, Nagy Nolent, Szabó Zsókát, Girdán Sándort, Girdán Benedeket.

Isten áldja és őrizze meg a gyermekeket szüleikkel, családjukkal együtt!

Házasságot kötött 2022-ben:

Horváth Sándor és Sarkadi Hajnalka,
Szabó Pál és Kiss Nikolett,
Kanál Zsolt és Kelemen Izabella,
Pál Gábor Sándor és Bereczki Krisztina,
Nagy Norbert és Mihucz Krisztina,
Erdős Bence és Jenei Tamara

Isten áldja meg közös életüket!

Eltemettük 27 testvérünket (2021. december 16. és 2022. december 20. között):

Pellei Sándor 71 éves,	Balogh Piroska 66 éves,
Mihók József 63 éves,	Serdült László 59 éves,
Kiss László 31 éves,	Zsíros Imre 67 éves,
Mezei Józsefné Mezei Irén 71 éves,	Brevák Lajos 65 éves,
Vásárhelyi Mihály 61 éves,	Kiss Tibor 64 éves,
Papp Györgyné Kovács Margit 75 éves,	Gombos Józsefné Tóth Eszter 70 éves,
Alekszi Lajos 69 éves,	Nagy Zoltán 51 éves,
Rácz Mihályné Horváth Ibolya 57 éves,	Fehér Irma 81 éves,
Vida Árpád Imrét 72 éves,	Vályi Imre 66 éves,
Kárándi Istvánné Erdei Erzsébet 61 éves,	Vida Sándorné Botos Irma 84 éves,
Vass István 69 éves,	Kárándi Sándor 84 éves,
Tóth Imre 66 éves,	Czentye Jánosné Guba Ilona 74 éves,
Kozma Imréné Guba Erzsébet 95 éves,	Husztai Sándorné Kónya Irma 57 éves korában el-
Balogh Tiborné Árva Gabriella 78 éves,	hunyt testvéreinket.

Istenünk vigasztalását kívánjuk az itt maradott hozzátartozóknak!

Ünnepi istentiszteleti alkalmainkat a következőképpen tartjuk:

- Szentesti istentisztelet a hittanos gyermekek műsorával, december 24, csütörtök délután 4 óra,
- Ünnep első napján úrvacsorás istentisztelet, délelőtt 10 óra,
- Ünnep második napján úrvacsorás istentisztelet délelőtt 10 óra,
- Óév este (december 31.) hálaadó alkalom, délután 4 órakor,
- Újév délelőtt 10 órakor az új esztendő első istentisztelete.

Nagy szeretettel hívunk és várunk mindenkit ünnepi istentiszteleteinkre!

Képek intézményünk életéből ...

Nagyléltai Református Egyházközség Szociális Szolgáltató Központja

AZ IDŐSEK OTTHONA LAKÓI

*"Jöjjetek énhozzám mindnyájan,
akik megfáradtatok és meg vagytok
és én megnyugvást adok nektek!"*
(Máté 11:28.)

 Bocsis János	 Jónás Katalin	 Botos Tiborné	 Pinkóczy Imréné	 Csoban Józsefné	 Tóthai Jánosné	 Vancsa Györgyné	 Péter Ottó	 Magyar Árpádné	 Bedő Leányi Julianna	 Erdős Sándorné	 Nagy Mihály	 Nagy Mihályné
 Bóloszi Györgyné	 Elías Andriáné	 Farnas Györgyné	 Csordás Józsefné	 Szirma Jánosné	 Molnár Lászlóné	 Erdélyi Zoltánné	 Koltóna Imréné	 Asztal Lajos	 Papp József	 Papp Józsefné	 Tóth Lászlóné	 Bura Julianna
 Papp Lajosné	 Balogh Mihályné	 Gecsa Józsefné	 Tarnóczy Ferencné	 dr. Tóth Menyhértné	 Bolmár Jánosné	 Vigh Jánosné	 Jozsa Károly	 Szirma Sándorné	 Lakatos Jenőné		 Mihó Sándorné	
 Kiss László	 Borza Sándorné	<i>"Otthon az, ahova hazatérsz. Ahol valaki vár cse. Ahol ismered a fal kopásait, a szőnyeg foltoit, a bútorok apró nyirkosságait. Ahol úgy fekszel le az ágyba, hogy nem csak alszol, hanem pihenés. Nem csak pihenés, hanem kipihenés magad. Kipihenés az életet, az embereket, mindent. Ahol otthon vagy, az az otthon. Nem kell borsó sok. Elég egy szoba..."</i> (Wass Albert)									 Bara Katalin	

Az Idősek otthonának lakói

Az otthon lakói

Képek intézményünk életéből...

Nappali klubosaink

Idősek napja

Klubbos idősek napja

Gyülekezeti események képekben...

Presbiteri hétvége Berekfürdőn

Imahét

Adományok átadása a Református Szeretetszolgálatnak

Keresztelő

Újévi vacsora

Nagycsütörtöki úrvacsora

Újévi vacsora

Anyák napi műsor

Újévi vacsora

*Kiss Józsefné, Annus néni köszöntése
a 100. születésnapján*

Gyülekezeti események képekben...

Anyák napi köszöntő az Otthonban

Énekkaros kirándulás

Konfirmáció

Konfirmáció

Konfirmandusok úrvacsoravétele

Konfirmandusok úrvacsoravétele

Konfirmáció

Konfirmandus-találkozó, Debrecen

Gyülekezeti események képekben...

**2022-ben konfirmált ifjaink: Molnár Ákos, Bakó Balázs, Kiss Tamás, Domokos Zoltán, Lakatos Rebe-
ka, Barna Jázmin, Pataki Jázmin, Vida Szabolcs, Hercz Attila, Bakó Balázs, Szoták Hunor, Belényesi
Dániel.**

50 éve konfirmáltak

Gyülekezeti események képekben...

25 éve konfirmáltak

Debreceni Református Napok - úrvacsora

Debreceni Református Napok

Debreceni Református Napok

Gyülekezeti események képekben...

Pünkösdhétfő

Pünkösdhétfő

Pünkösdhétfő

Presbiteri névnapi köszöntés

Presbiteri névnapi köszöntés

Egyházlátogatás

Berekfürdői gyülekezeti hét

Berekfürdői gyülekezeti hét

Gyülekezeti események képekben...

Istentisztelet

Bábtábor

Nagylétei Református Bábtábor

Családi nap

Bábtábor

Berekfürdői gyülekezeti hét hálaadó alkalma

Bábtábor

Presbiteri kirándulás – Gerlitzén csúcs

Bábtábor

Presbiteri kirándulás – Velence

Gyülekezeti események képekben...

Orgonafelújítás – hálaadó istentisztelet

Adventi zenés áhítat

Orgonafelújítás – hálaadó istentisztelet

Adventi zenés áhítat

Dr. Fekete Károly püspök úr

Őszi, berekfürdői gyülekezeti napok

Templom, parókia madártávlatból